

meled kokko sulland. „Posse ta hea mees ühtegi, ütles wimaks, agga se olli sekord üsna hea, nüüd on mianul ja naesel, meis mossemil üöhes toas rumi ful.

Gundling kulas ja kulas, ja otas missal mehhе suust sesuggust jutto fuleks, mis öppetajale laitusseks piddi tullema. Sest niummal fui ta olli, sedda ta moistis ful, et nisuggused asjad fitusseks tussid, ja fui ta sedda funningale olleks räkinud, funningas olleks ehk veel teist 30 tukkatiid finkinud.

Ütles mees veel: „Kui meie noor öppetaja, selle öppetaja poeg, fui se mees veel peale hakkab, pitk nago furusk ja illus peale kauba, kui se peale hakkab, siis wist peame veel ennam ette watama, se peab sesamma-suggune oslema. Tullewa pühhapääw peab jubba sia tullema ja eessimest korda jutlust pidama.”

„Oot, oot,” ütles Gundling isseenneses, kui ta jásse moisapole olli minnemas, „selle nore mehhеle panneme finnise mundri selga, ful se mehhеle hea soe on. — Läks warsi

lossi peale ühhe tutva peálifko jure, futsus tedda körwale, ja küssis: Mitto meest sul jubba on?”

Sel aial olli se pruup, et peáliffud ja üllemad ennamiste isse ommale allamaid viiddid nöudma. Ja olli funninga polest käst, et iggal peálifkul iggakord, kui funningas temma jaggo allamaid üllewatas, et siis folm soldatit piddi jure noutud ollema, — kellel olla kolme olli, se lükkiati auust tagasi.

— Keige armssad ollid funninga melest pitkad nored ja prisfed mehhed. Et nüüd aeg liggi kippus mil funningas omma wae-jagusid ülle piddi watama, sepärast warris es igga peálif, kuida ta üht ehk teist noort meest kätte piddisama, kas heaga ehk wåggise.

„Praego polle mul veel ennam, kui üks ainus, ütles peálif, ja segi üks rätsep. „So, ütles Gundling, „ma tahhan sulle veel ühhe juhhotada. Seál ja seál, se ja se, prisf pois. Peti fa warsi nou árra, mil kombel firriffo öppetaja poia pidid kätte sama: nenda ja nenda — kaup olli walmis.